

951220-3

Principiální požadavek kritičnosti myšlení vyplývá z reflexe, tedy jakoby z myšlení samotného. Bylo by však hrubou chybou, kdybychom z toho vyvozovali závěr, že jde o jakkoli imanentní záležitost myšlení samotného. Právě v tom by se ukázala nekritičnost našeho uvažování, neboť z intencionality každého myšlenkového aktu vyplývá, že každý takový akt se nutně vztahuje k něčemu, co není jeho složkou ani součástí, totiž k intencionálnímu předmětu. Je tu však ještě další okolnost: předmětnými intencemi se intencionalita všeho myšlení zdaleka nevyčerpává. Vedle intencionálních předmětů je tu ještě něco dalšího, co bychom předběžně mohli nazvat intencionálními „ne-předměty“. To znamená, že pojetí „předmětu“ musíme v tomto vztahu zúžit (proti běžnému úzu): musíme se pokusit vymezit intencionální předmět proti intencionálním ne-předmětům. Ani intencionální ne-předmět totiž nesmí být zahrnut do rámce intencionálního aktu (jemuž by tak byl nejen přiřazen, nýbrž jemuž by byl „imanentní“ či „inherentní“ (Pha, 951220-3.)